

Kustos Júlia
GYÚJTOGATÁS

Már késő, mikor a nagy tűz partja melenget.
Pernyeként száll alá sok csínytevésből
perzselt, valaha zöld levél.
Kedves bokraink ágából, amit
kisajtol a tűz, sziszegve forr,
és parázsra csöppen.
Már későn ismerjük fel
a távoli parancsszavakat:
feloldódva füstben és lármában,
tájékozódásra teljesen képtelenül.
Most már hiába is mutogatunk
arra az egyre, akinek zsebében,
sokak szerint
még tegnap is,
gyufáskatulya zörgött.

Mikor először kérdezték, akarunk-e
játszani, nem tudtuk még, hogy
tűz is lesz benne, és hogy a tűznek
füstje lesz és lángja, és hogy
a füsttől a lángot látni nem lehet.
Azt reméltük, szép lesz,
minden színe izgalom,
mélyen szaturált, és jó, nem olyan,
mint ez a rémálom, amiben a levegő
keserű, és szomjas nyelvünkön
úgy olvad szét, mint a hó.

VÁLTÓHÁZ

Mikor szellemvárosok tátojják nyomaink:
gyökér helyévé leszünk a beton alatt.
Madarak költenek könyveink közé,
konyhaszekrényeinkbe régi macskáink ellenek,
és az őzek, a rókák elhagyott váltó-
házak pincéibe vackolnak.

Nappal a vadlesről figyelik
majd, visszajövünk-e,
és magukban nagyon is remélik,
hogy egy-egy lődörgő
példányunk lelőhetik majd,
ha felperzselt mezőik szélén
párzásra készen véletlen épp
egy alkalmas nőtényt keresnénk.

